

Arrest

**nr. 168 664 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij beroept zich hierbij op gezondheidsproblemen van haar dochter. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 23 januari 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoekster op 5 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

[I., N.] [R.R.: ...] geboren te [...] op [...]

+ dochter:

[I., M.] [R.R.: ...] geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Pakistan

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Het advies van een arts-adviseur van 21 januari 2014 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekster samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg moet worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04.11.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.10.2013 en de medische stukken d.d. 13.01.2013, 25.04.2013, 11.10.2013, 13.05.2013, 12.06.2013, 13.01.2013, 25.04.2013, 16.01.2014, 05.12.2013 en 11.12.2013 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een aangeboren misvorming van de handen, onderarmen en voeten waarvoor geen causale behandeling bestaat. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 23 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [I., N.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 03.05.2013, betekend op 08.05.2013 en verlengd tot 27.09.2013."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”.

Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Evenmin zet zij uiteen hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op een afzonderlijke juridische basis en een eigen feitelijke motivering, in de zin dat hierin wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht. Er blijkt ook niet dat verzoekster als gevolg van een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komt waarbij zij is gerechtigd op enig (tijdelijk) verblijf in België of waarbij de voormelde motieven van de tweede bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekster niet wijzigt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

De Raad stelt aldus vast dat – bij gebreke van een middel en nu niet blijkt dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard noodzakelijkerwijze tot gevolg heeft dat de motieven van het inreisverbod hun rechtsgeldigheid verliezen – het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod van 23 januari 2014.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Volgens de arts-adviseur vereisen de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn.

Verzoekster kan echter in Pakistan onmogelijk de nodige medische zorgen/medicatie/speciale scholing krijgen die zij momenteel beoogt.

Verzoekster is sinds 11 juli 2011 in België.

Zij volgt hier aangepast onderwijs en is in medische behandeling.

In april 2014 dient verzoekster een operatie te ondergaan.

Verzoekster lijdt aan het FANCONI SYNDROOM.

Haar ouders zijn consanguin (neef en nicht).

Verzoekster is fysisch gehandicapt en zwaar hulpbehoevend.

Er is tevens een mentale achterstand.

Er is constant begeleiding / mantelzorg nodig. Verzoekster kan bijna niets zelf.

De ziekte van verzoekster heeft een enorme weerslag op de levenskwaliteit. De medische, psychologische en economische consequenties zijn enorm !

Verzoekster dient levenslang begeleid en opgevolgd te worden.

Voor de opvolging van haar ziekte en de nodige medicatie kan verzoekster niet terecht in de lokale apotheken, medische centra en poliklinieken, of in eventueel gespecialiseerde ziekenhuizen in Pakistan.

Mocht dergelijke behandeling dan al aanwezig zijn aldaar, is deze voor verzoekster onbetaalbaar.

De vader van verzoekster verdween op 22.02.2011 in Pakistan, hij keerde nooit terug van zijn werk. De moeder van verzoekster werd daarop herhaaldelijk lastiggevalen / bedreigd door politieagenten. Verzoekster en haar moeder ontvluchtte daarop Pakistan.

Indien de medische behandeling die verzoekster momenteel krijgt in België wordt stopgezet, zal haar medische / psychische toestand zeer vlug achteruit gaan.

Als het ware is de gezondheidstoestand van verzoekster op dit ogenblik niet kritiek, maar wel zeer ernstig. Ondertussen kamp verzoekster ook met hartproblemen waarvoor ze dagelijks medicatie dient te nemen. Verzoekster heeft constant pijn en dient dagelijks pijnstillers te nemen.

Gelet op de ernst van de genetische afwijking worden er op termijn bijkomende complicaties verwacht.

Zo overleed de broer van verzoekster met dezelfde genetische afwijking in Pakistan enkele jaren geleden.

Gehandicapten zijn in Pakistan de meest gemarginaliseerde groep. Zij worden nauwelijks gezien, gehoord of geteld. In casu gaat het over een zeer zware handicap.

De vader van verzoekster verdween in Pakistan. De moeder van verzoekster is nergens meer welkom, noch bij haar schoonfamilie, noch bij haar eigen familie.

Zoals hierboven reeds vermeld kan verzoekster onmogelijk de noodzakelijke medische / psychische verzorging bekomen in haar thuisland.

Daarenboven zou verzoekster en haar moeder bij een terugkeer naar Pakistan in mensonterende omstandigheden dienen te overleven en de kans is groot dat ze worden gedood.

Indien tegenpartij het asielrelaas van verzoekster in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden."

3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu is de eerste bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt aldus dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt deze beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

In zijn medisch advies stelt de arts-adviseur allereerst vast dat de aandoening van verzoeksters dochter actueel geen reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit. Hij weerhoudt daarnaast evenmin dat er sprake is van reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, nu er sprake is van een aangeboren misvorming van de handen, onderarmen en voeten waarvoor er geen causale behandeling bestaat.

Er blijkt op lezing van voormeld advies dat de arts-adviseur beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven geschetst, is nagegaan.

Verzoekster erkent dat de gezondheidstoestand van haar dochter niet kritiek is. Zij benadrukt evenwel dat deze wel zeer ernstig is. Zo stelt zij dat haar dochter fysiek gehandicapt is en ook een mentale achterstand heeft, waardoor zij zwaar hulpbehoevend is en mantelzorg nodig heeft. Zij stelt dat haar dochter levenslang begeleid en opgevolgd dient te worden en is van mening dat haar dochter in het herkomstland onmogelijk de nodige medische zorgen, medicatie en speciale scholing kan verkrijgen die zij momenteel beoogt. Zij benadrukt dat haar dochter in België aangepast onderwijs volgt en in medische behandeling is, waarbij zij erop wijst dat haar dochter medicatie voor haar hart neemt alsook pijnstillers. Zij is van mening dat indien de huidige medische behandeling in België wordt stopgezet de medische/psychische toestand van haar dochter snel achteruit zal gaan. Verder wijst zij erop dat haar dochter in april 2014 een operatie dient te ondergaan en op termijn bijkomende complicaties worden verwacht. Ten slotte gaat zij in op de moeilijke situatie voor gehandicapten in Pakistan en het feit dat zij er in dit land alleen voor staat.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog op zich niet aangeeft dat er wat haar dochter betreft actueel sprake is van een imminente bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit, derwijze dat zij niet kan reizen. Zo erkent zij dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand en de in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken maken ook nergens melding van enige hospitalisatie of enige noodzakelijke dringende maatregel om het leven of de fysieke integriteit van het kind veilig te stellen.

Wat vervolgens de vraag betreft of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst, stelt de Raad vast dat de arts-adviseur van oordeel is dat een dergelijk risico niet blijkt nu er sprake is van een aangeboren aandoening waarvoor geen causale behandeling bestaat. Verzoekster geeft thans aan dat er wel degelijk sprake is van een medische behandeling die noodzakelijk is ter voorkoming van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad dient evenwel vast te stellen dat het standaard medisch getuigschrift van 28 oktober 2013 zoals dit werd gevoegd bij de aanvraag onder de vraag naar de diagnose melding maakte van een *“klinisch beeld hoogstwaarschijnlijk Fanconi syndroom”*. Het standaard medisch getuigschrift maakte geen melding van een actuele (nood aan) behandeling. Er werd wel een nood aan mantelzorg weerhouden. De Raad benadrukt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft vooropgesteld dat het voor te leggen standaard medisch getuigschrift niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag én melding dient te maken van de ziekte, haar graad van ernst alsook de noodzakelijk geachte medische behandeling. Niets verhindert een aanvrager verder om hangende een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nieuw standaard medisch getuigschrift voor te leggen indien er zich op het vlak van de aandoening, de graad van ernst hiervan of de hiervoor noodzakelijke behandeling wijzigingen hebben voorgedaan. Zulks kan van een zorgvuldige aanvrager zelfs worden verwacht, doch verzoekster

liet na dit te doen. Nu het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen melding maakte van enige actuele noodzakelijk geachte medische behandeling, kan niet worden vastgesteld dat de arts-adviseur hiermee ten onrechte geen rekening hield. In zoverre verzoekster thans alsnog melding maakt van een noodzakelijke medische / medicamenteuze behandeling of een nood aan een operatie in april 2014, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke noodzakelijke medische behandeling geen steun vindt in enig bij de aanvraag voorgelegd standaard medisch getuigschrift. Verzoekster gaat met haar uiteenzetting verder ook op geen enkele wijze concreet in op het gestelde in het medisch advies dat gelet op de voorgelegde medische stukken er sprake is van een hervorming van de handen, onderarmen en voeten waarvoor geen causale behandeling bestaat en dat bij gebreke van een dergelijke noodzakelijke causale behandeling geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst kan worden vastgesteld. Op geen enkele wijze geeft zij, aan de hand van de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken, aan dat er wel degelijk sprake was van een causale behandeling of dat voormelde beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is. In zoverre zij alludeert op een orthopedische operatie aan de hand die in april 2014 is gepland, blijkt ook geenszins welk belang zij thans nog heeft bij dit gestelde. Er dient immers te worden aangenomen dat deze operatie reeds heeft plaatsgevonden en er liggen geen elementen voor dat deze operatie niet is geslaagd. Verzoeksters kind wordt in België verder opgevolgd door verschillende artsen, doch aldus blijkt nog geen noodzakelijke medische behandeling voor haar aandoening.

In zoverre verzoekster thans bij haar verzoekschrift verschillende nieuwe (medische) stukken voegt, dient de Raad ook op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu bij haar verzoekschrift voegt. Er blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan steunen op stukken die niet voorlagen bij het bestuur ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing om te stellen dat het bestuur niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Deze medische stukken wijzen ook niet op enige noodzakelijke medicatie voor hartproblemen, zoals verzoekster voorhoudt, net zomin als de medische stukken gevoegd bij de aanvraag.

Verzoekster betoogt nog dat er op termijn bijkomende complicaties worden verwacht. De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat de arts-adviseur overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij het nemen van zijn advies rekening dient te houden met mogelijke of hypothetische gezondheidsproblemen in de toekomst. Verzoekster duidt ook niet welke behandeling dan wel in de toekomst zou zijn vereist, en die ten onrechte niet in rekening zou zijn gebracht. Indien er in de toekomst sprake zou zijn van complicaties én deze een medische behandeling behoeven én deze medische behandeling niet mogelijk is in het herkomstland, kan zij ook steeds een visum voor medische redenen vragen om deze behandeling in België te kunnen verkrijgen.

In zoverre verzoekster verder wijst op de speciale scholing die haar kind thans geniet in België merkt de Raad op dat dit geen medische behandeling betreft en er blijkt dan ook niet dat de arts-adviseur hiermee rekening diende te houden bij het opstellen van zijn advies. Ook het gegeven dat het kind mantelzorg – oftewel extra zorg als zorgbehoevend persoon door één of meerdere leden van zijn of haar directe omgeving, buiten het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk – zou vereisen, is als dusdanig nog niet te beschouwen als een medische behandeling. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoekster er enig belang bij heeft aan te voeren dat dit gegeven niet in rekening is gebracht, nu gelet op de stukken van het dossier blijkt dat zij degene is die deze mantelzorg op zich neemt en hun verblijfsrechtelijke toestand is gelinkt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat de arts-adviseur ten onrechte geen verder onderzoek heeft verricht naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. Enige concrete aanwijzing dat eventuele medische zorgen voor het kind niet beschikbaar of toegankelijk zijn in het herkomstland liggen daarenboven geenszins voor. Wat betreft de voorgehouden verdwijning van verzoeksters echtgenoot en haar bewering dat zij er in haar herkomstland als vrouw alleen voor staat en niet kan terugvallen op haar (schoon)familie, dient bovendien te worden gewezen op het arrest van de Raad van 10 september 2013 met nr. 109 510 waarbij reeds werd geoordeeld dat verzoekster haar verklaringen op dit punt geenszins aannemelijk maakt. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder of de arts-adviseur een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas alsnog in overweging zouden moeten nemen in het kader van de voorliggende verblijfsaanvraag om medische redenen, zoals

verzoekster thans betoogt. Verzoekster schetst verder een algemeen beeld van de situatie in Pakistan voor personen met een handicap. Zij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder slechts de mogelijkheid biedt een verblijfsmachtiging toe te kennen indien een vreemdeling een medische problematiek aantoont die een reëel risico inhoudt voor diens leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en dat verweerder en de arts-adviseur zich in casu – bij het beantwoorden van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden – derhalve tot dit onderzoek kunnen beperken zonder zich verder uit te spreken over de door verzoekster geschetste situatie. Daarenboven brengt verzoekster ook geen enkel stuk bij betreffende deze door haar ingeroepen situatie in Pakistan.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, naast de verwijzing naar het advies van de arts-adviseur, tevens aangeeft van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt, niet tot de nietigverklaring van deze beslissing kan leiden. Het betreft immers een overtollige rechtstheoretische toelichting. Zoals reeds aangegeven, is – gelet op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet – enkel de arts-adviseur bevoegd vast te stellen of een ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Verzoekster toont aan de hand van haar betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding of op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij licht het middel toe als volgt:

“Verzoekster verwijst terzake naar het arrest van Uw Raad dd. 19.06.2013, nr. 223.961

Voor de toepassing van art. 9 ter Vreemdelingenwet dienen beide mogelijkheden onderzocht te worden:

- Risico voor het leven of de fysieke integriteit

- Risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst

In casu kunnen beide punten weerhouden worden.

Artikel 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In casu is er voor verzoekster geen adequate handeling voorzien in haar land van herkomst.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Pakistan wacht haar aldaar een bitter lot.

Zoals reeds aangehaald is de vader van verzoekster sinds 2011 vermist.

Verzoekster en haar moeder kunnen niet terecht bij vrienden of familieleden aldaar.

Als zodanig komen zij bij een gedwongen terugkeer naar Pakistan in een sociaal-economische situatie terecht die op zich al mensonterend is.

Komt er nog bovenop dat verzoekster een zwaar gehandicapt kind is dat nu in België adequaat wordt opgevolgd en behandeld.

In april 2014 dient zij een operatie te ondergaan.

In haar thuisland zal zij van al deze zorgen verstoken blijven.

Als zodanig kan verzoekster niet uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet, te meer daar, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is.

Als het ware is de gezondheidstoestand van verzoekster op dit ogenblik niet kritiek, maar wel zeer ernstig.

Verzoekster leeft dagelijks met pijn en kan niet functioneren zonder pijnstillers. Ondertussen kamp verzoekster ook met hartproblemen waarvoor ze dagelijks medicatie dient te nemen.

Gelet op de ernst van de genetische afwijking worden er op termijn bijkomende complicaties verwacht. Het voormelde wordt door dokter [B.] geattesteerd in zijn verslag dd. 28.10.2013.

Het feit de broer van verzoekster in Pakistan overleed aan dezelfde ziekte bevestigt de ernst van de aandoening !

Trouwens heeft de wetgever het critérium voor een medische regularisatie niet strikt of uitdrukkelijk beperkt tot de rechtspraak van het EHRM of tot een aandoening die direct levensbedreigend is gezien de kritieke toestand of het vergevorderd stadium van de ziekte.

Als de wetgever dat had willen doen, had hij zich letterlijk tot dat criterium en tot die voorwaarden moeten beperken."

3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekster en haar dochter om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van medische redenen wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Vermits de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, kan verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig niet dienstig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Daarenboven, en ten overvloede, benadrukt de Raad dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij en/of haar kind in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk).

In casu herhaalt de Raad dat het door verzoekster bij de verblijfsaanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen melding maakte van een actuele nood aan behandeling en dat verzoekster op geen enkele wijze het gestelde in het medisch advies weerlegt dat er voor de aangeboren misvorming van de handen, onderarmen en voeten van het kind geen causale behandeling bestaat. Uit de door verzoekster bij de aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt geen noodzakelijke medische behandeling voor hartproblemen. Verzoekster brengt ook niet de minste concrete aanwijzing aan dat eventuele medische zorgen niet zouden kunnen worden genoten in het herkomstland. Verder wordt herhaald dat de Raad reeds vaststelde dat verzoeksters verklaringen dat haar echtgenoot is verdwenen en zij er alleen voor zou staan in het herkomstland geenszins aannemelijk worden gemaakt. Zij toont niet aan dat bij terugkeer naar het herkomstland zij en haar kind terechtkomen in een sociaal-economisch mensonterende situatie.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet met concrete argumenten aan dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,

samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS